

— Боянчо, ний не трѣбва, баба, да го оставимъ да ношува стъ вѣнъ. Врѣмето станж много студено и то ако остане вѣнъ ще се поврѣди. Заведи го въ зимника и го вържи съ юлара на нашия Марко (така се викало тѣхното магаре, което умрѣло отъ голѣма старостъ). Дай му сѣно и вода. Утрѣ ще го заведемъ на пазаря и, може би, тамъ да намѣримъ господаря му.

— Ами ако не намѣримъ господаря му?

— Ний ще го пазимъ у дома до като му излѣзе господаря. А пѣкъ за сега не можемъ да го оставимъ да стои по студътъ, или пѣкъ да испадне въ рѣцѣтъ на нѣкои лоши хора, та да го уморѣтъ отъ бой и отъ гладъ.

— Колко искамъ да нѣмашъ господарь, та да останешъ на насъ, — казваше Боянчо, като ме милваше по главата и ме водеше въ зимника. Тѣ ме нахранихъ и напоихъ. На сутринята добрата баба ми тури *самарь*, качи се на гърба ми, взе прѣдъ себе си една кошница съ зеленчукъ и ний отидохме на пазаря. Тамъ никой ме не позна. Бабата си продаде зеленчука и ний вечерята се завържихме въ къщи. Сега азъ имахъ много добри господари.

Тѣ ме гледахъ много добрѣ. Не ме мжчехъ съ много работа; пѣкъ и азъ ги слушахъ, бѣхъ кротко и се задоволявахъ съ това, което намѣряхъ. Моитѣ нови господари бѣхъ бѣдни, нѣ добри. Каквото ми давахъ за ядене, все ми се харесваше. Азъ прѣкарахъ у тѣхъ единъ добъръ животъ цѣли четири години. По нѣкога ми се случвахъ нѣкои лоши работи, нѣ нищо. Това бѣше много рѣдко: когато ме давахъ на момчетата на тѣхнитѣ сѣсѣди, за да ме ездятъ, тѣ ме доста мжчехъ. Тя правеше това, защото бѣше много бѣдна за да вземе 50 — 60 стотинки за да се нахранѣтъ нѣ азъ никакъ не ѝ се сърдѣхъ за това.

(Слѣдва).